

[Gunnar Fog-Petersen.]

der endnu ikke er kommet noget Resultat ud af, kostede, saa vidt jeg ved, henimod ¼ Mill. Kr., og det her foreslaaede Udvalg paa 26 Medlemmer, det tredje kirkelige Udvalg siden Aarhundredskiftet, kan let blive en omtrent lige saa bekostelig Sag. Det sandsynlige er mange Møder, mange Udtalelser, tykke Betænkninger, Plads til meget Støv, mange Penge forbrugt og intet Resultat. Derfor anbefaler jeg ogsaa af denne Grund at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Dahl: Jeg takker for de Udtalelser, som er fremkommet fra den højtærede Kirkeminister og fra Ordføreren for det radikale Venstre. Til den højtærede Kirkeminister vil jeg blot sige, at han altsaa ikke — det fremgik klart af hans Udtalelser — vil være med til at fremme de Principper, som jeg har gjort Rede for her i Tinget. Hvis de bliver fremmet, vil han ikke have noget imod det, men han og Partiet Venstre stiller sig udenfor. Vi maa altsaa finde os i, at de ikke vil fremme disse Principper, som kunde bidrage til, at der blev større Frihed indenfor Folkekirken, større Frihed i kirkelige Forhold. Fra Venstres Side vil man ikke være med til at nedsætte et Udvalg, som kan forberede en saadan større Frihed. Det forekommer mig ganske vist meget mærkværdigt, at Venstre ikke vil være med dertil, naar vi husker paa, hvorledes Venstre Gang efter Gang, baade her i Rigsdagen i Ord og i Gerning og ude i Landet har gjort sig til Talsmand for den frie Skole, medens det derimod nu ikke vil gaa ind i Overvejelser om at fremkalde lige saa stor Frihed indenfor Kirken, hvilket man jo kunde opnaa blot ved at gennemføre, at alle Menigheder, som er evangelisk-lutherske i Grundlovens Forstand, fik lige Ret baade til Brug af Kirkerne og til at faa Del i Kirkeformuen, Lønningsmidlerne. Thi saaledes er det jo ikke for Øjeblikket. Ganske vist er der gjort store Fremskridt i de sidste 25 Aar med Hensyn til Brug af Kirkerne, men med Hensyn til Kirkeformuen er det endnu saadan, at den alene maa benyttes og bliver benyttet af dem, der har indordnet sig under Folkekirkenes Orden. Valgmenighederne og de evangelisk-lutherske Frimenigheder er evangelisk-lutherske i fuldt saa god Forstand som de folkekirkelige Menigheder, men man vil ikke give dem den Del i Kirkeformuen, som de efter deres Folketal med Rette kunde gøre Krav paa.

Det er i denne Forbindelse ret interessant at lægge Mærke til, hvad der en Gang

er blevet sagt her i Tinget af den ærede Ordfører for Venstre — det var under Behandlingen af et lille Tillæg til Loven om Menighedsraad af 10. Maj 1912. Denne Behandling fandt Sted her i Landstinget den 21. Februar 1919. Hvad det drejede sig om, var, at der var blevet givet Menighederne indenfor Folkekirken Lov til at faa en Andenpræst ved Kirkerne, naar denne Andenpræst blev lønnet ad frivillig Vej, og saa var ifølge den bestaaende Lovgivning Kirkebetjeningen forpligtet til at fungere uden Vederlag. Nu foreslog Kirkeminister Povlsen, at Kirkebetjeningen skulde stilles frit. Den kunde fungere, og den kunde lade være, og hvis den fungerede, skulde den have en Løn, som vedkommende Menighed selv maatte udrede, foruden at den maatte udrede Lønning til den Præst, som den ønskede ansat. Ved den Lejlighed udtalte det ærede Medlem, som nu er Ordfører for Venstre, og som ogsaa var det den Gang:

„Mod Kirkebetjentenes Ønske om ekstra Lønning i Tilfælde af, at de skal gøre ekstra Arbejde, kan der jo intet være at indvende, dette er kun ret og billigt, men for en lille Særmenighed vil det betyde forøget Udgift, naar den baade skal udrede Offer og Accidenser til Sognepræsten og hans Kirkebetjening og til dens egen Præst og Kirkebetjent. Men da det vil betyde en Forringelse i Sognepræstens og hans Kirkebetjenings Løn, hvortil henregnes Offer og Accidenser, om Særmenigheden vilde fratage dem dette, maa dette heller ikke ske. Der kan maaske her — og det er det, det kommer an paa i denne Sag — „være enkelte Forhold at overveje, og jeg skal senere tillade mig at foreslaa Sagen henvist til en kort Udvalgsbehandling...“ o. s. v.

Det ærede Medlem syntes altsaa, at det var ubilligt, at disse Menigheder, som ønskede en Andenpræst ansat ved en Kirke, baade skulde være med til at udrede Lønning til Sognepræsten og den sædvanlige Kirkebetjening og til deres egen Præst og deres særlige Kirkebetjening, og vi kan vist allesammen være enige om, at det er ubilligt. Saadan er det endnu den Dag i Dag efter Loven af 1922. Jeg udtalte ved den Lejlighed, idet jeg saa, at ved denne lille Bemærkning af det ærede Medlem røstes der ved et stort Principspørgsmaal, at det var et stort Spørgsmaal, og jeg fraraadede at røre ved det ved den Lejlighed. Den daværende Kirkeminister, nuværende Medlem af det andet høje Ting, Pastor Povlsen, udtalte, da han fik Ordet, en Tilslutning til mig i dette Synspunkt.